

www.e-rara.ch

Johannis Buxtorfii Dissertationes Varii Argumenti

Buxtorf, Johann

Basileae, MDCCXXV

Universitätsbibliothek Basel

Persistent Link: <https://doi.org/10.3931/e-rara-139400>

Dissertatio De Pythagora Platone & Aristotele

www.e-rara.ch

Die Plattform e-rara.ch macht die in Schweizer Bibliotheken vorhandenen Drucke online verfügbar. Das Spektrum reicht von Büchern über Karten bis zu illustrierten Materialien – von den Anfängen des Buchdrucks bis ins 20. Jahrhundert.

e-rara.ch provides online access to rare books available in Swiss libraries. The holdings extend from books and maps to illustrated material – from the beginnings of printing to the 20th century.

e-rara.ch met en ligne des reproductions numériques d'imprimés conservés dans les bibliothèques de Suisse. L'éventail va des livres aux documents iconographiques en passant par les cartes – des débuts de l'imprimerie jusqu'au 20e siècle.

e-rara.ch mette a disposizione in rete le edizioni antiche conservate nelle biblioteche svizzere. La collezione comprende libri, carte geografiche e materiale illustrato che risalgono agli inizi della tipografia fino ad arrivare al XX secolo.

Nutzungsbedingungen Dieses Digitalisat kann kostenfrei heruntergeladen werden. Die Lizenzierungsart und die Nutzungsbedingungen sind individuell zu jedem Dokument in den Titelnformationen angegeben. Für weitere Informationen siehe auch [Link]

Terms of Use This digital copy can be downloaded free of charge. The type of licensing and the terms of use are indicated in the title information for each document individually. For further information please refer to the terms of use on [Link]

Conditions d'utilisation Ce document numérique peut être téléchargé gratuitement. Son statut juridique et ses conditions d'utilisation sont précisés dans sa notice détaillée. Pour de plus amples informations, voir [Link]

Condizioni di utilizzo Questo documento può essere scaricato gratuitamente. Il tipo di licenza e le condizioni di utilizzo sono indicate nella notizia bibliografica del singolo documento. Per ulteriori informazioni vedi anche [Link]

DISSERTATIO

De

PYTHAGORA PLATONE & ARISTOTELE.

CUM propositum mihi sit hac Dissertatione agere de triga celeberrimis veteris aevi philosophorum *Pythagora*, scilicet *Platone* & *Aristotele*, merito, si vetustatis ratio sit habenda, à Philosopho Samio *Pythagora* initium facimus, qui habitus est pro magno, ingenio & sapientiâ præstantissimo viro. Hunc ipsum *Tullius locupletissimum Authorem* vocavit, & *Flavius Josephus c. App. I.* scribere non dubitavit: *eum sapientiâ & pietate erga Deum, omnes, qui unquam philosophati sunt, excedere, novisse etiam Judæorum instituta & in multis ea secutum & amulatum esse.* Addit: *Hermippum in vita ejus prodidisse, multa à Judæis in philosophiam suam transtulisse.* Quod verò *Clemens tradiderit Judaico ritu circumcisum & recutitum fuisse*, fidem vix meretur. Neque, ut hoc credamus, movet nos quod testibus *Laertio & Jamblichio Barbarorum & Græcorum mysteriis initiatus fuerit.* Doctorem *Pythagoras* habuit inter alios

R

Phe.

Pherecydem Syrum & juvenis adhuc tantam consecutus est eruditionem, ut ab ætate multo provecioribus omni honoris cultu afficeretur, atque quotiescunque loqueretur, omnium in se oculos converteret. Ipse Thales Milefius vir singulari sapientiæ laude inclytus, cum Pythagoras exorta Polycratis Tyrannide ad eum profectus esset, prono admodum animo eum excepit, ejusque supra reliquos Juvenes eminentiam admirari satis non potuit. Mirum est quòd Apulejus 2. *Florid.* de eo scriptum reliquerit, eum *Epimenidem Cretensem inclytum fatiloquum & Platonem disciplina gratiâ sectatum esse*, cum constet Platonem longe eo posteriorem fuisse. Quamobrem conjectura non improbabilis est legendum esse non *Platonem*, sed *Piatorem*, ita ut mens Apuleij sit Epimenidem à duplici notâ describere, quòd nempe fuerit *fatiloquus & piator*, cujusmodi *piatores* olim res hominesque purgabant lustrabantque, quod munus obiisse imò instituisse Epimenides ille traditur. Astronomiæ, Geometriæ, Arithmeticiæ & Musiciæ adco peritus fuerat Pythagoras, ut eo tempore illas consummasse crederetur. Peritiæ Geometricæ documenta sunt variæ ab ipso excogitatae demonstrationes quas inter & decantata illa.

la, ob cujus inventionem Hecatomben
 five centenos fertur immolasse tauros, Et uti,
 docente Vitruvio, ex membro vel minimo to-
 tius corporis modus colligitur: ita Pythago-
 ras Herculani corporis mensuram collegit
 ex stadio Pisano, quod Hercules pedibus
 suis metatus fuerat. Testatur quoque de
 singulari ejus eruditione ingens Auditor um
 undique ad eum confluentium numerus,
 quorum ad sexcentos usque habuit, quos
 inter celebres admodum fuere Archytas
 Tarentinus & Alcmæon Crotoniata. His
 tanti fuit Magistri sui autoritas, ut eam vel
 citra rationem ad quidvis credendum suffi-
 cere existimarent, atque si quid affirmarent
 in disputando, contradicentibus eam con-
 tinuo opponerent, exclamando scilicet tri-
 tissimum illud *αὐτὸς ἔφα*, quo ipso nimium
 quidem eos autoritati docentis tribuisse
 nequaquam inficiandum, siquidem *in di-*
sputando non tam Authores, quam rationum mo-
menta esse querenda recte judicaverit Tullius de
Nat. Deor. Utrum Pythagoras nonnulla ingenii
 sui monumenta scriptaque reliquerit, non
 usquequaque liquet. Si Piutarcho *in*
Alexand. fidem habemus, neque Pythagoras
 scripsit quicquam, neque Socrates, Arcesi-
 laus, Carneades philosophorum gravissi-

mi. Idem planè sensisse videtur Josephus; 2.c. *App.* Unde cum Hieronymo Ruffinus objecisset, temerè eum Pythagoræ scripta affinxisse, aliò divertit, parumque constanter id affirmavit. Quapropter etsi Laërtius ludere eos censeat, qui affirmant scripsisse, ac quamvis *aurea* quædam carmina ejus nomine circumferantur à præceptis de venerando Deo † & observando juramento incipientia, nihilominus verisimilius visum est naris emunctæ Criticis, germanum atque genuinum Pythagoræ scriptum fuisse nullum, sed à discipulis & sectatoribus sub celebri ejus nomine quædam divulgata fuisse. Cæterùm quantacunque fuerit doctrinæ ipsius excellentia, huic tamen corydallo (ut est in Proverbio) crista non inerat, proculque abfuit ab illa, quæ eruditionem nimis quam frequenter comitatur, animi elatione & superbia, mirificaque ejus fuit modestia. Cùm enim alii illius temporis studiis exculti *sapientes* appellarentur, ipse primus hoc nomen respuit, DEO soli id convenire ratus, & *Philosophum* se novo tunc nomine professus est, quod Plato *in Phæd.* & Tullius *de offic.* par virorum selectissimum, ipsius quoque modestiæ adscriptum

ivère,

† Ἀθανάσιος μὲν πρῶτα θεός, &c.

ivère, quod deinceps à tanto exemplo in usu fuit, cujus tamen usûs occasione celeberrimus ISELIUS noster in mantissa eruditissimæ Dissertationis de Historicis Latinis melioris ævi accuratè admodum & exquisitè disputavit, *licet Pythagoras philosophum se rectè appellaverit, exinde tamen ipsam artem, quam is profitebatur, minùs rectè appellatam fuisse philosophiam.* Præter modestiam quamplurimæ aliæ ejus præstantissimæ virtutes eluxère, veluti justitia, probitas, prudentia, frugalitas atque temperantia, quippe jusjurandum religiose observari neminemque Diis ad pejerandum abuti volebat. Cibo potuque victitabat tenui, unde & frugale convivium Pythagoricum dici consuevit, vigiliis intentus breves admodum somnos capiebat. Crotoniatis & Metapontinis leges condidit populosque luxuria disfluentes ad frugalem cultum revocavit; adeo ut & mulieres integritate ejus vitæque severitate adductæ vestes auratas & ornamenta corporis lasciviora deposuerint. Porrò quot saluberrimis monitis probitatem & prudentiam patefecit? ut pauca ex ingenti sylva delibemus, quàm egregiè discipulos suos hortabatur, ut quotidie, antequam cubitum irent, examen apud se instituerent & facta sua re-

recogitarent, unde dubio procul Andinus Vates hausit argumentum illorum versuum, quibus effigiem viri boni graphicè depinxit;

*Non prius in dulcem declinat Lumina somnum
Omnia quàm longi reputaverit acta diei
Quò prætergressus? quid factum in tempore, quid
non?*

Cur isti facto decus absuit, aut ratio illi?

Observatū hoc rigide P. sextio, viro laudatissimo, qui teste Seneca de ira l. 3. c. 37. consummato die, cum ad nocturnam quietē se recepisset interrogabat animum suum, quod hodie malum tuū sanasti? cui vitio obstitisti? qua parte melior es? Quin & ipsemet Seneca eandem consuetudinem totum diem excutiendi habuit constanterque tenuit. Utor (inquit) hac potestate, & cotidie causam apud me dico. Cum sublatum est lumen, & conticuit uxor moris mei jam conscia, totum diem mecum Scrutor, facta ac dicta mea remetior. Nihil mihi ipse abscondo, nihil transeo, quare enim quicquam ex erroribus meis timeam, cum possim dicere: vide ne istud amplius facias, nunc tibi ignosco. Ab hoc Pythagoræ instituto discipulis commendato non valde alienum est, quod olim sapientes Indi Gymnosophistæ dicti, usurpabant, de quibus Apulej. i. Florid. ubi mensa posita, priusquàm edulia apponuntur, omnes adolescentes ex diversis

DE
sis locis
perrogat
diei bo
ter du
micos e
rentiba
aliquid
monstra
cur pra
Fuit &
monita
facile po
tra anti
oblata
tia fecer
Multi
- -
Ess
Fac
Præte
thef
nulla
dulci
mnia
dentit
plures
fissima

sis locis & officiis ad dapem conveniunt. Magistri perrogant, quod factum à lacis ortu ad illud diei bonum fecerint? hic alius se commemorat inter duos arbitrum delectum sanata similitate amicos ex insensis reddidisse: inde alius sese parentibus quippiam imperantibus obedisse: alius aliquid meditatione sua repperisse, vel alterius de monstratione didicisse. Qui nihil habet afferre cur prandeat, impransus ad opus foras extruditur. Fuit & hoc inter prudentissima Pythagoræ monita, μή παδίας δεξιάν ἐμὴν αἰδεν non facile porrigendam esse dextram, hoc est, cum dextra antiquitùs in sociati fœderis testimonium oblata fuerit, non promiscuè omnes in amicitia fœderisq; societatem admittendos esse. Multi enim, ut est apud Poetam

*- - - isthoc more atque exemplo vivunt,
quos cum censeas*

Esse amicos, reperiuntur falsi falsimoniis

Factiosa Lingua, ignava opera, sublesta fide.

Præterea licet veri & non fucati amici pro thesauris habendi, licet ex veteri verbo, nulla sit amico pulchrior possessio, licet nihil dulcius, quàm habere, quocùm audeas omnia sic loqui, ut tecum; nihilominus prudentissimi quique judicarunt amicitiam in plures nimis diffusam turbare & rem pretiosissimam eripere aut partiri. Idem Pythagoras

goras Cicerone teste *vetuit injussu Imperatoris id est, Dei, de praesidio & statione vita discedere*, in quo quidem Gentilium Saniores habet consentientes. Cicero enim hanchominis in se saevitiam disertè libro de Senectute & in Somnio Scipionis damnavit. Virgilius illis, qui *sibi lethum insontes peperere manu, lucemque perosi projecere animas* locum in inferno à beatis remotum assignat. Nimirum sicut iis, quos Magistratus in carcerè aut custodiam dedit, non nisi ejus venia exire permissum, aut si faciunt, poenam sibi a daugent: ita si quis furtiva veluti discessione è vita demigrat, non vitatur miseria sed cumulatur. Complura alia saluberrima Pythagoræ monita extant, veluti: *In ira neque dicendum, neque faciendum esse quicquam. Neque non: Vitam optimam esse eligendam, hanc enim jucundam reddi consuetudine*; quo monito ad indefessum virtutis studium homines incitabat. Facere non possum quin hætenus recensitis, & istud, quod frequens ei in ore erat, adjiciam: *omnibus machinis arcendum esse à corpore morbum, ab animo imperitiam, à ventre luxum, à civibus seditionem, à re familiari factionem, ab omnibus partium studium*, quod sanè tantum apud Gentilium nonnullos effecit, ut dicere non vererentur, Pythagoram esse quempiam . Deo-

Deorum cœlestium mortalibus in usum & correctionem vitæ humanæ concessum. At nos quemadmodum magnam quidem ejus præstantiam agnoscimus; ita illustre hoc veteris ævi sidus suis non caruisse maculis nævisque, jamjam demonstratum ibimus. Quid enim? annon inepte statuebat & ridiculè μετεμψύχωσιν sive (si ita loqui liceret) *transanimationem*, hoc est, humanarum animarum transitionem è corpore in corpora alia, etiam belluina porcorum, taurorum, si se sceleribus coinquinassent, qua ipsa quoque de causa abstinentiam ab animantium esu commendasse censetur, *ne quis bubulam forte de aliquo proavo suo obsonaret*, uti Tertullianus hoc effert, *in Apolog. c. 48.* quamobrem fabas eundem rejecisse creditum est, eo quòd, referente Plinio *l. 18. c. 12.* mortuorum animas iisdem inesse opinaretur, quamvis Suidas dissentiat, diversasque prorsus valetudinem spectantes hujus à fabis abstinentiæ causas adduxerit. Utrum verò Pythagoras abstinentiam ab omnium omninò, an à quorundam duntaxat animantium esu commendaverit, vix certò definiri queat. Si Aristoxenum apud Laertium audimus à bove arante solùm & ariete abstineri voluit. Quinimo Aul. Gellius *Noct. Attic. l. 4. c. 11.*

S

tanquam

tanquã falsã opinionẽ traducere non veretur, *Pythagoram non esitasse ex animalibus*, quibus tamen repugnare videtur usurpatum Pythagoræ symbolum *ἰχθύων μὴ γούσθαι* *pisces non gustandos esse*, cujus interdicti Plutarchus in symposiacis peculiarem adduxit rationem, abstinentiam videlicet à piscibus commendasse Pythagoram, quòd hos quasi disciplinæ suæ addictos agnosceret ob silentium suis injunctum, quod inter animantium genera piscibus adeò privum propriumque est, ut proverbio locum dederint, quamvis aliqui canem marinum exceperint, & in Clitorio amne Arcadiæ pisces vocẽ edere Athenæus scriptum reliquerit. *Deipnos. l. 8.* Verùm è diverticulo in viam redeamus. Nota est famola illa Pythagoræ *ἔχεμβρία* (cujus obiter modò mentionem fecimus) notum est quinquenne illud silentium à Pythagora discipulis olim impositum, cujus intuitu Apulejus eos per hoc tempus *elinguës* vocavit, ipsisque *vocis quoddam exilium* attribuit. Causas quinquennis hujus à Pythagora impositi discipulis silentii varii varias protulêre, veluti ut eò attentiores essent discipuli auresve eò magis arrigerent, ut garrulitatem & sermonis futilitatem Juventuti adhærescentem dediscerent, contra rei omnium difficillimæ
 scilicet

DE
 scilicet
 verbo
 pro
 conv
 quer
 thag
 que
 hallu
 cense
 tio ei
 quid
 maj
 esse
 viris
 ficẽ
 תמ
 cupa
 tiar
 capu
 gẽ a
 in A
 tur
 que
 tum
 moc
 quel
 prud
 tas,

scilicet taciturnitati maturè assuescerent, ut verborum contumeliis laceffiti & maledictis provocati linguam refrenare neque convitia convitiis reponere discerent. Hanc quinquennis silentii Methodum, qua usus est Pythagoras, quam plurimi probârunt magnis, que laudibus extulerunt: ego vero illam hallucinationibus viri cætera præstantis accensendam, hincque adeo non laudi sed vitio ei vertendam esse arbitror. Agnosco e- quidem taciturnitatis præstantiam, eo certe majorem, quo difficilior rariorque solet esse hæc virtus, & quam magnis quandoque viris deesse compertum est. Placent mirificè mihi Hebræorum effata, quando illam **סיג להכמה** quendam *sapientie sepem* nuncupant, imo quod plus est, quando pronuntiare non verentur **ראש כל מוסר שתיקה** *caput omnis disciplina esse silentium*. Nec longè absum ab illorum sententia, qui censent in Academiis non minus forsan utiles futuros Doctores, qui tacendi quàm qui loquendi artem profiterentur, eo quod silentium vinculum humanæ societatis prope- modum non minus necessarium sit quàm loquela, quoniam ubi illo deficiente sive imprudens sive malitiosa dominatur garrulitas, nihil nisi discordiam, lites, jurgia & o-

dia plusquam Vatiniana sulcitari videas. In-
 terea quamvis taciturnitatem cum primis
 juventuti instillare intenderit Pythagoras,
 medium tamen minus æquum modumque
 excedens ad finem consequendum adhibuit,
 perinde acsi quis alicujus edacitatem ined iâ
 & denegatis prorsus cibariis, oculos vaga-
 bundos cæcitate & luminibus effossis, inces-
 sum indecorum quinquenni sive statione sive
 sessione corrigere in animum induceret,
 quis obsecro patienter ejusmodi correcto-
 rem ferret, quis non pro infulso & commotæ
 mentis homine eum habiturus esset? Duo
 humano generi largitus est benignissimus
 Mundi conditor munera longè nobilissima,
 animam scilicet cogitantem & quâ cogitata
 ejus patefacimus, vocis distinctæ elocutio-
 nem sonumque, hujus verò usum ad quin-
 quennii spatium interdicare, quid est si hoc
 non est ex hominibus statuas facere? Egre-
 gie Apulejus l. 3. *Florid. Vox cohibita silentio per-
 peti non magis usui fuerit, quàm nares grævedi-
 ne oppleta, aures spiritu, oculi albugine obducti.*
 Quanto satius fuisset salubres discipulis de
 linguæ sermonisque Regimine, de loquen-
 di & tacendi vicibus regulas præscripsisse,
 quàm verò remedium ad eò violentum &
 naturæ hominis, ad vitam sociabilem nati,

ini-

DE
 inimi
 l. de ut
 & mo
 & in
 vicer
 lingua
 & el
 leber
 ruditi
 est,
 aliis
 mot
 fa ex
 in au
 que
 quæ
 mir
 nis
 pul
 bul
 (cu
 pol
 que
 que
 res
 car
 tes
 stia

inimicum usurpare. Sapienter Plutarchus
l. de util ex inim. censet, *linguam rationi subjicere*
 & *morigeram fieri non posse, nisi quis multo studio*
 & *industria pessimos affectus (qualis est ira) de-*
vicarit. Notum est quandam dari *mutorum*
linguam, quâ de multa ingeniosè admodum
 & eleganter more suo commentatus est Ce-
 leberrimus WERENFELSIUS noster in e-
 ruditissima Dissertatione de Loquela. Ea
 est, quando muti vel necessitate adacti, vel
 aliis quandoque oblectandis, certis corporis
 motibus & gesticationibus animi sui sen-
 sa explicant. Hujusmodi mutos complures
 in aula Imperatoris Turcici reperiri, ipsum-
 que adeò Imperatorem illorum colloquiis,
 quæ nempe per loquaces nutus fieri solent,
 mirificè delectari, ab hominibus fide dig-
 nis traditum est. Fac ergo Pythagoræ disci-
 pulos durante quinquennij silentio signis qui-
 busdam usos quibus cogitata patefacerent,
 (cujusmodi quid Philostratus *l. 1. c. 15.* de Ap-
 pollonio tradidit, quod is videlicet quin-
 queñis silentii tempore oculorum manuum
 que motu capitisque nutu ad interrogata
 responderit) proclive nihilominus est suspi-
 cari, integrum quinquennij spatium obmu-
 tescentibus non sine insigni tædio & mole-
 stiâ transactum fuisse, quinimo odium & a-

versationem literarum potius quam amo-
 rem aliquorum animis ingenerasse, ferè uti
 de Alcibiadè refertur, quòd tibiæ studium
 rejecerit non hoc duntaxat argumento, quòd
 eum in modum oshominis immutaret, ut vix
 à familiarissimis dignosceretur, sed & quòd
 homini propriam vocem adimeret & lo-
 quendi facultatem eriperet. Hæc de Py-
 thagora. Quod porrò ad Platonem attinet,
 Jure merito dici queat, hunc Socratis disci-
 pulum ingenio dotibusque præstantissimum
 fuisse. Et quis nescit, magnifica illa non
 solùm Gentilium, sed & insignium veteris
 Ecclesiæ Doctorum de illo judicia, quis
 laudes, quibus ipsum cumularunt, ignorat,
 aut cuinam latet, quàm ampla ei præconia
 tribuerint? Profectò Tullius non uno in lo-
 co palmam Philosophis aliis ablatam in Pla-
 tonis dextram transtulit, Arnobius *divi-*
num Platonem nuncupare, Augustinus vero
 eundem cæteris Gentilium Philosophis præ-
 ponere nequaquam dubitavit. Numenio
Moses Atticissans dictus est, (quem tamen me-
 liùs ex suo sensu Atticum Mosaizantem di-
 xisset) haud dubiè quod hæc opinio illius
 animo insideret ex divinis & cumprimis
 Mosaicis voluminibus non pauca eum hau-
 sisse, quemadmodum & Theodoretus asserit,
 eum

DE PYTHAGORA, ARISTOT.&c. 143

cum , ἐκ τῶν ἑβραϊκῶν ναμάτων ex *Hebraicis fluentis plurima hausisse* , & quæcunque piè de Deo , ejusve cultu dixerit , ex *Hebraica Theologia furripuiffe* , cui Ambrosius astipulatur , in Psalm 118. scribens , *Platonem eruditionis gratia in Ægyptum esse profectum , ut Moſis gesta legis oracula & prophetarum dicta cognosceret* . In Platonis Scriptis interpretandis illustrandisve Marsilius Ficinus Philosophus & Rhetor Florentinus omnem ferè operam collocavit , usque adeo ut Mirandulæ Comes Johannes Picus credibile putaverit , Platonem revixisse in Ficino , si vera esset Pythagoreorum sententia . Interea nequaquam inficiandum est , turpiter in multis hallucinatum esse Platonem . Quemadmodum dictus est in multis *Pythagorissare* , ita & μετεμψυχώσεως Pythagoricæ errorem erravit , neque rarò secum pugnantia scripsisse deprehensus est . Præterea quot pudendos errores alios admisit , quot crassissimæ sunt ejus hallucinationes de cœlo , de corporibus cœlestibus , de Angelis , quarum aliqua ex ipsius Schola in ecclesiæ quoque primitivæ pomæria irrepsère . Quàm frivola non pauca leges ejus continent , adeò ut , sicuti (Tullio teste) numerorum Platoniorum obscuritas in proverbium abiverat : ita quoque cùm quid inconcinnum & frivola

lura

lum significare volebant Græci , proverbii vice *Ψυχρότερον Πλάτωνος νόμων frigidius Platonis legibus esse dicerent.* Et quis non obstupescat ad turpissimas ejus leges, (quarum Eusebius *l. 13. c. 11. de præparatione Evangelica* mentionem non sine justissima detestatione fecit) quibus multa præcepit de uxorum communitate, de nudarum adolescentularum exercitiis, certaminibus, earundemque tripudiis, mixtisque cum nudis juvenibus choreis, aliisque id genus, quæ honestati è diametro sunt contraria, omnemque ferè pudicitiam profligant? Hac sanè in parte multis gentilium longè inferior est Plato, quin & Barbaræ quædam gentes, hodieque honestatis palmam ei eripere videntur. Quàm graviter contra atque decenter Cicero *in Tusc. Quæst. Flagitij Principium est nudare inter cives corpora.* Memoratu quoque dignissimū est, quod Gellius de Milesiis virginibus, *l. 15. c. 10. N. An.* prodidit. Cùm enim nullo amplius remedio caveri posset, quo minus illæ in seipsas grassarentur necemque sibi consciscerent, hoc uno edicto sistebatur illarum rabies, quo sancitum fuerat, ut, quæ sese enecassent, nudæ per compita media luce traherentur, tanta nimirum ipsis pudicitiae cura fuerat, ut neque corporum mor-

tuorum

titorum nuditatem aliorum oculis expo-
 ni voluerint, ferè uti J. Cæsar à Conju-
 ratis impetitus inferiore corporis parte ve-
 latâ honestè cadere cupiebat. Taceo Bar-
 baram Turcarum gentem, quæ hodieque
 non patitur, ut in publico resectâ facie
 fœminæ conspiciantur, aut eodem cum viris
 lavacro utantur, planè quemadmodum
 Adrianus & Justinianus Imperatores *l. ult.
 C. de Rep.* olim pudicitix tuendæ causa discre-
 ta viris fœminisque balnea injunxere, & pa-
 trimonio illos multârunt, qui communibus
 uterentur lavacris. Superest ut de Aristo-
 tele nonnihil addamus. Magnus hic equi-
 dem vir fuit, & quem jure miretur omnis æ-
 tas, solertissimus naturæ indagator, ingenij
 vasti & diligentix incredibilis. Plenâ & li-
 berali manu laudes ei dilargitur Cicero
*IV. Acad. Quis omnium (inquit) doctior, quis
 acutior, quis in rebus vel inveniendis vel judi-
 candis acrior Aristotele fuit? Eidem philoso-
 phorum Princeps excepto Platone dicitur. Plinius
 summum in omni doctrinâ virum appellavit.*
 Sunt inter Philosophos hodiernos, qui se-
 tum demum sapere putant, si nonnisi con-
 temtim de Aristotele sentiant & loquantur,
 quibus commemoratio laudum ejus bilem
 movet. Constat equidem (& quis tam in-

sulfus fuerit ut hoc negare sustineat) eos Aristotele in rebus philosophicis longe oculatioribus esse, incognitione veritatis admirandos fecisse progressus, arcanas rerum causas feliciter indagasse, & experimentis evidentissimis stabilivisse. Hæc omnia ultro & haud inviti illis largimur. Interea & hoc persuasissimum nobis est, eos, qui censent Aristotelem nihil egisse, nihilque omninò ex ejus libris addisci posse, non minus errare atque illos, qui veritatem & sapientiam extra Aristotelem frustrà quæri existimant. Nunc porrò nequaquam dissimulamus, quæ nostra est ingenuitas, cordatissimos homines plerosque in Aristotele (ut alia jam taceamus) obscuritatem magnoperè reprehendisse, quod is nempe non simpliciter & aperte proferret, quæcunque invenerat, sed ambiguis verborum involucris abderet, quasi scilicet livore percitus utilissimas artes posteris impertiri noluerit, unde eum nonnulli sepia pisci compararunt, de quo traditum est, cum irretiri aut capi non vult, atro quodam cruore per aquam sparso elabi. Ludovicus Vives, vir ob eruditionem & sapientiam non vulgarem omni laude dignus, monuit *de caus. corrupt. art.* Themistiū Aristotelis interpretem quodam loco dixisse: *longè aliter*

omnia

omnia foras esse ab illo edita, quàm sint domi tra-
 dita, demeritaq; simile esse, si quis speret se ex li-
 bris Aristotelis sententiam ejus penitus assecuturum
 esse. Sed quid Themistio teste opus est ipse de se
 Locupletissimus testis est Aristoteles. Cùm e-
 nim Alexander M. scriptis ad Præceptoré lite-
 ris cōquestus esset teste *A. Gell. l. 20. c. 5. Noct. Att.*
 quòd editis ab eo Acroamaticis libris vulgasset,
 illa, quæ ab eo didicisset, sapientiæ secreta,
 quo fieret, ut nulla amplius re ipse præ aliis
 præstaret, si omnium communia fierent,
 cùm tamen doctrina anteire mallet, quàm
 copiis & divitiis, respondit Regi Stagyrites,
 edidisse quidem se quæ ad Philosophiam
 pertinent, sed perinde tamen ea futura, quasi
 edita non essent, nisi ab his legerentur, quæ
 illa ex dicentis ore audivissent, id quod, si
 nihil aliud tot Aristotelis interpretes (quo-
 rum numerum jam suo tempore ad duode-
 cim millia pervenisse Franciscus Patritius
 asserit *discuss. Peripat.*) abunde demonstrant,
 qui cum obscuritatem Aristotelis emenda-
 re debuissent, contra tamen eam non tan-
 tum imitati sunt, sed etiam adauxerunt, se-
 duloque dedisse operam videntur, ut diffici-
 lius longe esset ipsorum quàm Aristotelis
 verba intelligere. Cæterum ex responso
 Aristotelis colligi posse videtur, non tam

invidiæ impulsu eum obscuritatem affectasse, quàm ne discipulum suum Alexandrum offenderet.

EXPOSITIO CERIMONIA- RUM IN CREANDIS

*L. A. M. Usitatarum ab Authore in
frequentissimo Auditorio recitata An. 1723.
d. 25. Maij, quo V. Magistros solenniter
creaverat.*

CATHEDRA

Jussi vos *Candidati optimi* primò conscendere cathedram hanc eminentiorem, ut intelligatis, vobis eo ipso docendi jus tribui, cùm Doctorum sit tradendæ doctrinæ causa eminere & ab omnibus conspici. Absit tamen ut locus elatus, cujus occupandi jus vobis conceditur animi elationem in vobis gignat. Etenim uti in *Pirke Afor* dicitur: הגם לבו כהורארה שוטה ורשע *Qui elato est animo in docendo, insipiens est & impius.*
Etiam